

YAŞLI YEL DEĞİRMENİ

Yazar
ALİ DEMİR

Resimleyen
ŞAHVER DOĞAR

BİZİM
HİKAYEMİZ
SERİSİ

YAŞLI YEL DEĞİRMENİ

T.C.
MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI
TEMEL EĞİTİM GENEL MÜDÜRLÜĞÜ ADINA
Prof. Dr. ZARİFE SEÇER
Genel Müdür

Editörler
SERDAR ARHAN
İBRAHİM TÖKEL
AYNUR ARSLAN
GAMZE SEÇGİN
MELTEM DEMİR

Dil Uzmanı
Dr. GÜLTEN SAKARYA ERKEK

Dizgi ve Tasarım
SELDA KALIN

Millî Eğitim Bakanlığı Yayınları: 330
Dizi-Yayın Numarası: 8942

ISBN 978-975-11-7381-2

Her hakkı saklıdır ve Millî Eğitim Bakanlığına aittir. Kitabın metin ve görselleri kısmen de olsa hiçbir surette alınıp yayımlanamaz. Millî Eğitim Bakanlığının 28.04.2023 tarihli ve 75295462 sayılı Makam Oluru ile basılıp dağıtılması uygun görülmüştür.

YAŞLI YEL DEĞİRMENİ

Yaşlı Yel Değirmeni, her sabah arkadaşı Rüzgâr'ın gelişini haber veren o ılık esintiyle uyanırdı. Yine böyle uyandığı bir gün, seyretmeye doyamadığı yemyeşil ovada insanların ve çeşit çeşit iş makinelerinin olduğunu gördü. Bu saatte birilerini görmeye pek alışık değildi. Daha doğrusu koskoca ova uzun zamandır pek تنها kalmıştı.

Heyecanla başını uzatıp seslerin geldiği tarafa baktı. Birçok insan bir şeylerle uğraşiyor, iş makineleri çalışıyordu. Neler olduğunu anlayamayan Yaşlı Yel Değirmeni, çok meraklanmıştı. Bir süre sonra Yaşlı Yel Değirmeni'nin pervanesi hızlıca dönmeye başladı, Rüzgâr nihayet yüzünü göstermişti.

Heyecanlı olduğu her hâlimden belli olan Yaşlı Yel Değirmeni "Nerede kaldın? Sabahtan beri seni bekliyorum." dedi. Arkadaşına bir şey olduğunu düşünen Rüzgâr, endişelenmişti.

“Nedir bu telaşın? Bir şey mi oldu?”

“Daha ne olsun, şu karşıdakileri görmedin mi?”

Rüzgâr, başını çevirip Yaşlı Yel Değirmeni'nin gösterdiği yere baktı.

“Gördüm, gördüm. Keşke görmez olsaydım!”

Rüzgâr'ın telaşlı konuşması, Yaşlı Yel Değirmeni'ni daha da meraklandırdı.

“Niye öyle söyledin, ne oluyor ki orada?”

“Ne olduğunu söyleyeyim sana. Bunlar ovanın ortasına tahtayı, tuğlayı, demiri yığdığına göre bir aya kalmaz bina yaparlar.”

Rüzgâr, üzgün görünüyordu. Yaşlı Yel Değirmeni ise duydukları karşısında heyecanlanmıştı. Kendini bildi bileli şu koskoca ovada yalnız başınaydı. “Neden yeni birine bu kadar karşısın anlamış değilim. Kötü mü olur birinin daha gelmesi?”

Rüzgâr, Yaşlı Yel Değirmeni'yle uzun zamandır arkadaşlık ediyordu. Onun ne zamandır yalnızlıktan şikâyet ettiğini biliyordu.

“Bir tane binayla kalmayacak. Asıl ben sonrasında korkuyorum. Bir tane yapıldı mı ardi arkası kesilmez bu binaların. Korkarım ki binbir çeşit kuşun, kurdun, böceğin, çiçeğin yurdu olan koskoca ova taş yığınınına dönüşecek.”

Yaşlı Yel Değirmeni, Rüzgâr'ın boşuna endişelendiğini düşünüyordu. “Koskocaman ova! Bugün olmasa da muhakkak yarın değerlendirilecekti. Hem birkaç tane binadan bir şey olmaz.”

“Benim dünya üzerinde gitmediğim,
görmediğim yer yok. Kaç tane ova böyle
gözlerimin önünde yok oldu, sayısını dahi
hatırlamıyorum. Bu nedenle endişeleniyorum
hepsi bu.”

Yaşlı Yel Değirmeni “Seninki yersiz bir endişe.
Hem gidiyorsun, görüyorsun da ne oluyor
sanki?” dedi.

Rüzgâr, Yaşlı Yel Değirmeni'nin bu sözüne kırılmıştı. Yaşlı Yel Değirmeni ise Rüzgâr'ı kıldığığının farkında bile değildi, hâlâ ovadakilerle ilgileniyordu. Umursanmadığını düşünen Rüzgâr, kalbi kırık bir şekilde Yel Değirmeni'nin yanından ayrılıp gitti.

O günden sonra da Rüzgâr, oradan birçok kez gelip geçtiği hâlde bir kere olsun durup Yaşlı Yel Değirmeni'yle konuşmadı. Rüzgâr'ın kendisine darıldığını fark eden Yaşlı Yel Değirmeni, bu durumu görmezden gelerek ovada neler olacağını merakla beklemeye başladı.

Bu arada Yaşlı Yel Değirmeni ile Rüzgâr'ın son konuşmalarının üzerinden aylar geçmişti. Ovadaki hareketlilik ise artarak devam etmiş, doğanın sakinliği yerini insan seslerine ve iş makinelerinin gürültüsüne bırakmıştı. Tüm bunlardan rahatsız olan kuşlar başka yerlere göç etmeye başlamıştı. Yaşlı Yel Değirmeni, oldu olası kuş seslerini çok severdi. Bu yüzden kuşların gidişine çok üzüldü.

Sonunda ilk bina bitmiş, diğer binaların yapımına ise çoktan başlanmıştı. Yaşlı Yel Değirmeni, Rüzgâr'ın söylediklerini ve kuşların gidişini düşününce ova için kaygılanmaya başlamıştı ancak bir yandan da yeni arkadaşını çok merak ediyordu. "Merhaba, ovamıza hoş geldin. Nasılsın?"

Kendisine seslenildiğini işiten İlk Bina, kafasını çevirip Yaşlı Yel Değirmeni'ne baktı. Yıllarca çalışmaktan yıpranmış bu değirmenin kendisiyle konuşmasından rahatsız olmuştu. Yine de kabalık etmek istemedi.

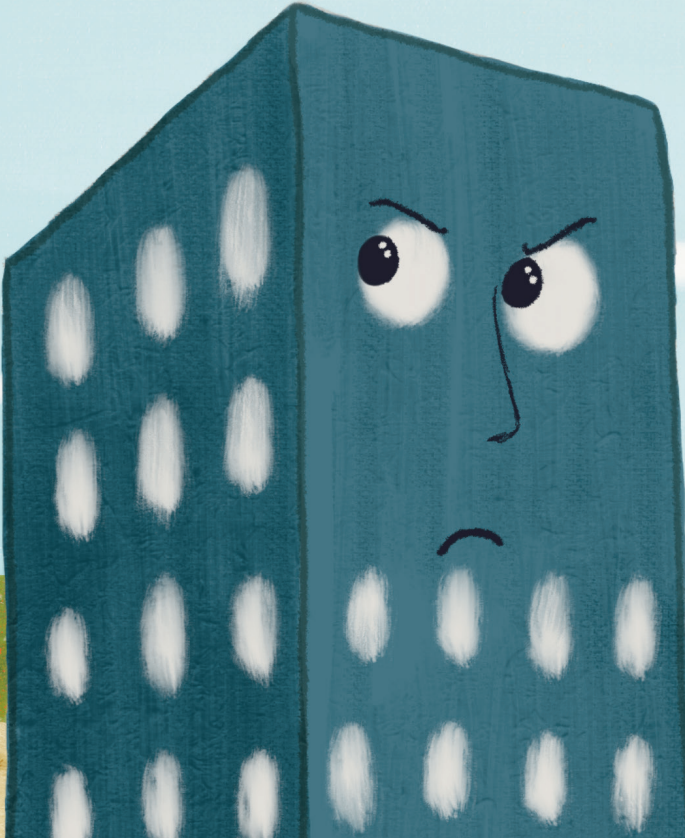
“Merhaba, hoş bulduk, teşekkür ederim.”

Yaşlı Yel Değirmeni, İlk Bina'nın tavırlarında, konuşmalarında anlam veremediği bir soğukluk fark etti. Sanki konuşmaya devam etmek istemiyor diye geçirdi içinden. Ayrıca kendisinin aksine, birini gördüğü için de hiç heyecanlı görünmüyordu. Onun yeni olduğu için böyle davrandığını düşünen Yaşlı Yel Değirmeni "Yalnız olduğun için endişe edip korkma. Bak ben buradayım. Benim adım Yaşlı Yel Değirmeni. Ne zaman istersen konuşabiliriz." dedi.

Yaşlı Yel Değirmeni ile konuşmak ve arkadaşlık etmek istemeyen İlk Bina ona cevap vermeden arkasını döndü. Hem onun yalnız kalmak gibi bir endişesi de yoktu. Çevresinde çok insan vardı. Ayrıca birkaç bina daha yapılmaya başlamıştı.

Yaşlı Yel Değirmeni bu duruma çok üzüldü. Yalnızlıktan kurtulacağını düşünürken İlk Bina onun sohbetine katılmak dahi istememişti. Diğer binalar yapıldığında da durum değişmedi. İlk Bina'nın yaptığı gibi diğerleri de Yaşlı Yel Değirmeni'yle konuşmak, arkadaş olmak istemedi. Oysa ilk zamanlar yeni birinin gelecek olmasına nasıl da sevinmişti. Şimdi ise kendisini eskisine göre daha da yalnız hissediyordu.

Bir zamanlar dört mevsimini de ayrı ayrı sevdiği ovaya baktı. Uçsuz bucaksız ova manzarasının yerini büyük ve uzun taş yığınları almıştı. Rüzgâr'ı da nicedir gördüğünü yoktu. Arkadaşı Rüzgâr'a söyledikleri için kendisine kızan Yaşlı Yel Değirmeni, o sırada pervanesinde ılık bir hava hissetti.

Başını kaldırıp ovaya ve dağlara doğru baktığında Rüzgâr'ın geldiğini gördü. Yaptığım hatayı telafi edip söylediğim sözler yüzünden Rüzgâr'ın kırılan kalbini kazanmaya çalışmalıyım, diye geçirdi içinden. "Hey, Rüzgâr! Hey buraya bak, aşağıya!"

Rüzgâr o kadar yüksekte gidiyordu ki Yaşlı Yel Değirmeni'nin sesini neredeyse duyamayacaktı. Bir an aşağıya inmekle inmemek arasında kalan Rüzgâr, eski günlerin hatırına aşağıya inmeye karar verdi.

Yaşlı Yel Değirmeni “Nerelerdeydin? Uzun zamandır yoktun. Nicedir seninle konuşmak istiyorum.” dedi.

Rüzgâr “Bir yere gittiğim yok. Buralardayım. Ama binalar yükseldikçe onları aşmak ve yoluma devam edebilmek için daha yüksekte geçmek zorunda kalıyordum.” dedi.

Yaşlı Yel Değirmeni, Rüzgâr’ın hâlâ kırgın olduğunu tavırlarından ve sesinden fark edebiliyordu. “Özür dilerim. Biliyorum sana karşı hoş olmayan şeyler söyledim.”

Rüzgâr, Yaşlı Yel Değirmeni'nin ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordu. Onu daha fazla üzmemek istemedi. Yaşlı Yel Değirmeni'nin özrünü kabul etti ve ona karşı olan tüm kırılganlıklarını unuttu.

Rüzgâr'ın söylediği her şey bir bir gerçekleşmişti. Zamanla ovanın her yeri yüksek binalarla kaplanmıştı. Yaşlı Yel Değirmeni o zaman daha iyi anladı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

YAŞLI YEL DEĞİRMENİ

Ovada yalnız kalmaktan sıkılan Yaşlı Yel Değirmeni, ovaya yapılacak olan yeni binalara çok sevinir. Yeni binalar “yeni arkadaşlar” demektir onun için. Eski dostu Rüzgâr onu bu konuda uyarsa da o aldırmaz. Ancak işler düşündüğü gibi de gitmez. Yaşlı Yel Değirmeni’ni hiç ummadığı bazı olaylar beklemektedir.

**BİZİM
HİKAYEMİZ
SERİSİ**

